

Rendhagyó beszámoló az erdésznők országos találkozójáról

Valójában ez a találkozó már hónapokkal ezelőtt történt, de valahogy „félreértődött”, hogy ki ír, mit, kiről és miről, így most az eseménnyel kapcsolatos emlékek halványulásával (a megszépítő messzeségből?) fogalmazódik meg a történések sorozata.

Szép kerek, részletekre terjedő beszámolót ezért ne várjon el senki, hiszen ha arról van szó, hogy tudósítani kell, akkor minden valamirevaló írógató ember készül erre; jegyzetel, felvételt készít, vagy legalábbis koncentráltan figyel arra, hogy a fontos emberek mit mondanak, illusztris vendég mit csinál, a fő vendéglátó miként üdvözl.

Most nem lesz pontos kronológia, és nem lesz szöveghű idézet egy szál sem, csupán emlékek, érzések, benyomások, csak úgy nőiesen. (Hogy a témához illeszkedően stílszerűek legyünk).

Azt meg csak úgy halkán, zárójelben jegyezzük meg, hogy mi voltunk a – magunkkal szemben kissé elfogult – szervezők, akik minden egyes történést a lehető legnagyobb bonyolítottunk, legalábbis a véleményünk és a visszajelzések szerint. Jó volt az előkészítés, a vendégfogadás, rendben voltak a szálláshelyek, okos, értelmes, jól felkészült erdészek kalauzolták a különböző programokra a hölgyeket, a vacsora kiválóan sikerült, az esti buli szuper volt, és imponáns a programzáró fertődi kastélylátogatás és Lés-erdőben tett kirándulás. Ha szerénytelenek vagyunk, akkor azt írjuk, hogy mindez így történt, ha nem annyira vagyunk szerények, akkor meg azt, hogy vendégeink visszajelzéséből egyértelműen ez derült ki.

Az esemény házigazdája idén a Kisalföldi Erdőgazdaság Zrt. Kapuvári Erdészete volt. A patinás helyszín pedig a

Kisalföld szívében Kapuvártól 16 km-re, a vitnyédi erdőben lévő majorság volt.

Ez egy hatalmas, az erdők által körülvevett tisztás, távol a világ zajától, csak a szél, a madarak és a közeli fák között rejtőzködő erdei állatok birodalma. Az idelátogató a régi formájában felújított Esterházy istállót, a sövények övezte panzió épületét – mellette gémeskút, birkakarám, szabadtéri kemence –, a hatalmas szabadtéri karámokban legelező lovakat és az erdei iskola vadonutáj épületét láthatja. Mindentől mintegy kilométeres séta után éri el a vendég a faházakat, pihenőházakat.

Van itt lovaglási, sétakocsikázási lehetőség, több hektáros, gyönyörű fekvésű horgásztó, tavirózsával, a tó közepén lévő apró szigetre vezető fahíddal...

A valaha volt Esterházy-birtok a közelmúltban egy modern erdei iskolai épülettel és egy a kulturális, szakrális események színhelyéül szolgáló, különlegesen megkapó látványt nyújtó erdei kápolnával gazdagodott.

„Mert van-e az élet marcangolta embernek külön patikája, gyarló értelmének bölcsőbb tanácsadója, Istenkereső lelkének áhítatosabb temploma – az erdő magányánál?” Az erdőgazdaság vezérigazgatója is ezt vallotta, amikor továbbálmódta ezt a Széchenyi által megfogalmazott gondolatot, és valóságos templomot képzelt az erdőszelel nomád környezetbe. Egy kápolnát, felszentelt haranggal, a varázslatos szépségű tó és a közeli karámokban legelező lovak mellé, az erdészet arculatához méltó helyet (ami most is helyszínéül szolgált az egyik programnak).

A rendezvény egyik emlékezetesen szép pillanata volt, amikor *Lomniczi Gergely* főtitkár a megnyitó beszédek sorában használta ki az alkalmat, hogy mint főtitkár elköszönjön a jelenlévőktől.

Az erdész hölgyek ebből az alkalomból külön készültek és egy minden résztvevő által aláírt emléklapot adtak ajándékkul, megköszönve az éves találkozó szervezésért (is) tett egyesületi munkát.

Aztán arról is mesélhetnénk, hogy igazán nagyon jó ötlet volt a dalkör „legényeit” vacsorára marasztalni, mert (szerencsére!) vannak olyan határozott, kezdeményezőkésséggel rendelkező erdészlányok, akik ha ettek finomakat, ittak hozzá kis kontyalávalót (ahogy régen mondták ezt, így finoman fogal-

mazva), és a magára oly büszke férfinep nem is mozdul, akkor a lányok... nos akkor a lányok bejelentik, hogy most hölgyválasz következik!

Így, ezzel a hölgyválasszal indult el a hajnalig tartó fergeteges buli, ahol a dalárdások – többnyire szépkort megélt tagjai, élükön a vendéglátó erdészet igazgató *Kóródi Sándorral* – olyan derekasan helytálltak, hogy a táncos kedvű erdész hölgyeknek igazán nem lehetett okuk panaszra.

Mondják az élethez, (és a jó rendezvényekhez!) némi szerencse is szükséges-geltetik, és ezen a két napon ez is rendben volt. Mert a patinás helyszínen a szíveslátás adott volt, de a mindennek élvezetéhez szükséges gyönyörű napsütéses őszi időjárást a szerencse (vagy az égiek?) és persze az idelátogató vendégek biztosították.

A két nap alatt születtek új, és erősödtek a régi barátságok, keletkezett sok jó közös élmény, így a részt vevő erdész hölgyek a jövő évi viszontlátás reményében búcsúztak el a vendéglátóiktól és egymástól.

Tisztelettel és barátsággal kíván minden erdésznek jó szerencsét (egy csupán tiszteletbeli erdész, aki ezért a történéseket kicsit kívülről szemléli), a KAEG Zrt. ügyfélkapcsolati és pályázati menedzsere:

Fekete Teréz

Kép: **Nagy László**

